

Arrest

nr. 176 733 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 5 november 1980 in Iyaden in de provincie al-Husayni in Marokko. U bezit de Marokkaanse nationaliteit, bent Berber van etnie en moslim van religie. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft zeven broers en zussen, maar u heeft geen contact meer met hen.

In 2003 werd jullie familiehuus zwaar beschadigd bij een aardbeving. Sindsdien viel uw familie uit elkaar en verscheidene broers en zussen verlieten de familie. In 2004 reisde een buurman naar de stad om te gaan manifesteren. Hij gaf u zijn geld, zo'n EUR 15.000, in bewaring. U gebruikte dit geld echter om naar Europa te kunnen reizen. U vertrok dadelijk en u gaf die man zijn geld nooit terug. Sinds 2004

verbleef u in België. Op 14 december 2009 diende u een regularisatieaanvraag in. Op 14 september 2011 werd deze echter ongegrond bevonden en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 december 2011 diende u vervolgens een tweede aanvraag in, maar deze werd op 7 februari onontvankelijk verklaard. In 2009 en 2011 diende u regularisatieaanvragen in, maar zonder succes. Op 16 februari 2012 werd u vastgehouden met het oog op uw verwijdering. Op 22 februari en op 1 maart 2012 vonden twee repatriëringspogingen plaats die echter niet konden doorgaan. Op 3 maart 2012 werd u ten slotte naar Marokko gerepatrieerd. U bleef slechts twee weken ter plaatse, waarna u via Melilla en Spanje terug naar België reisde. Op 9 juni 2016 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten en u werd dadelijk vastgehouden met het oog op uw verwijdering. Tevens kreeg u een inreisverbod. Op 29 juni 2016 vond een eerste repatriëringspoging plaats die niet kon doorgaan. Op 19 augustus 2016 diende u een eerste asielaanvraag in en kreeg u nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Wederom werd besloten u vast te houden op een welbepaalde plaats.

U vroeg asiel aan omdat u geen opvangnetwerk meer heeft in Marokko en omdat u de man vreest van wie u in 2004 geld stal. Uw oom, bij wie u hier in België inwoonde, ging in 2013 of 2014 op reis naar Marokko en daar werd hij aangesproken door die man die tevens u bedreigde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Gevraagd naar waarom u niet terug kan naar Marokko geeft u als eerste en voornaamste reden dat u daar geen netwerk en geen onderkomen meer heeft (zie gehoorverslag CGVS dd 21/09/2016, p. 7). Vervolgens stelt u dat u daar verloren zou zijn (zie CGVS, p. 8). Dit zijn redenen van louter socio-economische aard en als dusdanig hebben zij geen uitstaan met de vervolgingsgronden zoals die zijn gegeven in de vluchtelingenconventie. Bovendien moet worden vastgesteld dat u schijnt te overdrijven wanneer u beweert absoluut geen contact meer met uw familie te hebben (zie CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor blijkt immers dat u leden van uw familie kan lokaliseren in Marokko (zie CGVS, p. 5, 8) en ook de familieleden moeten logischerwijs nog contacten in Marokko hebben gezien uw oom toch enkele keren op vakantie ging naar uw geboortestreek (zie CGVS, p. 7).

Ten tweede dient gewezen te worden op uw zeer laattijdige asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/09/2016, p. 3). U beweerde weliswaar pas in 2015 van de mogelijkheid om asiel te vragen gehoord te hebben (zie CGVS, p. 9), maar dit kan niet overtuigen. U kwam immers aan in België in 2004 en u hebt er sindsdien steeds verbleven, buiten enkele weken in 2012 toen u vanuit België werd gerepatrieerd (zie CGVS, p. 4). In deze periode diende u twee regularisatieaanvragen in en u deed een poging om een verblijf te bekomen op basis van wettelijke samenwoning met uw Belgische vriendin (zie CGVS, p. 4). Gezien u wel degelijk jarenlang doelbewust met het verkrijgen van een verblijf bent bezig geweest, is het zeer weinig aannemelijk dat u in die jaren nooit van asiel zou hebben gehoord. Ook moet u, gezien uw repatriëring in 2012, geweten hebben dat er een reëel risico bestond dat u gedwongen zou worden naar Marokko terug te keren. Indien u werkelijk een vrees voor Marokko koesterde, moet u zich bewust zijn geweest van het belang van een regulier verblijf in België ten einde uw veiligheid te garanderen. Deze zaken in acht genomen mag men verwachten dat u al veel eerder asiel zou hebben aangevraagd. Dat u dat niet deed ondergraaft de geloofwaardigheid en in elk geval de ernst van uw vluchtrelaas. U stelt pas in 2014 van de bedreigingen tegen u te hebben gehoord (zie CGVS, p. 8), maar zelfs indien men u hierin volgt vroeg u pas asiel aan tussen de één en de twee jaar nadat u zich van het gevaar bewust was.

Ten derde dient de kwestie van het geld dat u afnam van uw buurman (zie CGVS, p. 7, 8) besproken te worden. Deze kwestie is van louter gemeenrechtelijke aard en heeft opnieuw geen uitstaans met de vervolgingsgronden van de vluchtelingenconventie. Bovendien kon u absoluut niet overtuigen dat u onontkomelijke problemen zou krijgen in geval van terugkeer. Zo denkt u niet dat de man in kwestie klacht zou indienen bij de politie over de diefstal omdat die hem dan zouden kunnen vragen waarom hij dat geld niet op een rekening plaatste (zie CGVS, p. 8-9). U stelt dat hij het recht in eigen handen zou nemen tegen u (zie CGVS, p. 9), maar in dat geval dient u zich tot de Marokkaanse autoriteiten te wenden. U stelde dat niet te willen doen omdat, als u de politie zou uitleggen wat er was gebeurd, u het risico loopt zelf te worden gearresteerd (zie CGVS, p. 9). Een legitieme gerechtelijke vervolging voor uw eigen misstappen kan uiteraard niet als argument dienen om zich op internationale bescherming te beroepen in plaats van zich tot de Marokkaanse autoriteiten te wenden temeer u geen indicaties hebt

dat, zo het al tot een proces zou komen, u geen eerlijke behandeling zou krijgen. U stelt immers nooit eerder problemen met de autoriteiten te hebben gehad en ook nooit politiek actief te zijn geweest (zie CGVS p. 6).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige asielaanvraag evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging*

zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Gevraagd naar waarom u niet terug kan naar Marokko geeft u als eerste en voornaamste reden dat u daar geen netwerk en geen onderkomen meer heeft (zie gehoorverslag CGVS dd 21/09/2016, p. 7). Vervolgens stelt u dat u daar verloren zou zijn (zie CGVS, p. 8). Dit zijn redenen van louter socio-economische aard en als dusdanig hebben zij geen uitstaan met de vervolgingsgronden zoals die zijn gegeven in de vluchtelingenconventie. Bovendien moet worden vastgesteld dat u schijnt te overdrijven wanneer u beweert absoluut geen contact meer met uw familie te hebben (zie CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor blijkt immers dat u leden van uw familie kan lokaliseren in Marokko (zie CGVS, p. 5, 8) en ook de familieleden moeten logischerwijs nog contacten in Marokko hebben gezien uw oom toch enkele keren op vakantie ging naar uw geboortestreek (zie CGVS, p. 7).

Ten tweede dient gewezen te worden op uw zeer laattijdige asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS dd. 24/09/2016, p. 3). U beweerde weliswaar pas in 2015 van de mogelijkheid om asiel te vragen gehoord te hebben (zie CGVS, p. 9), maar dit kan niet overtuigen. U kwam immers aan in België in 2004 en u hebt er sindsdien steeds verbleven, buiten enkele weken in 2012 toen u vanuit België werd gerepatriëerd (zie CGVS, p. 4). In deze periode diende u twee regularisatieaanvragen in en u deed een poging om een verblijf te bekomen op basis van wettelijke samenwoning met uw Belgische vriendin (zie CGVS, p. 4). Gezien u wel degelijk jarenlang doelbewust met het verkrijgen van een verblijf bent bezig geweest, is het zeer weinig aannemelijk dat u in die jaren nooit van asiel zou hebben gehoord. Ook moet u, gezien uw repatriëring in 2012, geweten hebben dat er een reëel risico bestond dat u gedwongen zou worden naar Marokko terug te keren. Indien u werkelijk een vrees voor Marokko koesterde, moet u zich bewust zijn geweest van het belang van een regulier verblijf in België ten einde uw veiligheid te garanderen. Deze zaken in acht genomen mag men verwachten dat u al veel eerder asiel zou hebben aangevraagd. Dat u dat niet deed ondergraaft de geloofwaardigheid en in elk geval de ernst van uw vluchtrelaas. U stelt pas in 2014 van de bedreigingen tegen u te hebben gehoord (zie CGVS, p. 8), maar zelfs indien men u hierin volgt vroeg u pas asiel aan tussen de één en de twee jaar nadat u zich van het gevaar bewust was.

Ten derde dient de kwestie van het geld dat u afnam van uw buurman (zie CGVS, p. 7, 8) besproken te worden. Deze kwestie is van louter gemeenrechtelijke aard en heeft opnieuw geen uitstaans met de vervolgingsgronden van de vluchtelingenconventie. Bovendien kon u absoluut niet overtuigen dat u onontkomelijke problemen zou krijgen in geval van terugkeer. Zo denkt u niet dat de man in kwestie klacht zou indienen bij de politie over de diefstal omdat die hem dan zouden kunnen vragen waarom hij dat geld niet op een rekening plaatste (zie CGVS, p. 8-9). U stelt dat hij het recht in eigen handen zou nemen tegen u (zie CGVS, p. 9), maar in dat geval dient u zich tot de Marokkaanse autoriteiten te wenden. U stelde dat niet te willen doen omdat, als u de politie zou uitleggen wat er was gebeurd, u het risico loopt zelf te worden gearresteerd (zie CGVS, p. 9). Een legitieme gerechtelijke vervolging voor uw eigen misstappen kan uiteraard niet als argument dienen om zich op internationale bescherming te beroepen in plaats van zich tot de Marokkaanse autoriteiten te wenden temeer u geen indicaties hebt dat, zo het al tot een proces zou komen, u geen eerlijke behandeling zou krijgen. U stelt immers nooit eerder problemen met de autoriteiten te hebben gehad en ook nooit politiek actief te zijn geweest (zie CGVS p. 6).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.(...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft van mening te zijn geweest dat hem hier niets kon overkomen, aangezien hij verblijfsrechtelijke procedures lopen had en dus wel degelijk actie ondernomen had om zijn verblijf zeker te stellen kan hij de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het

Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Overigens moest verzoeker, gezien zijn repatriëring in 2012, geweten hebben dat er een reëel risico bestond dat hij gedwongen zou worden naar Marokko terug te keren. Indien verzoeker werkelijk een vrees voor Marokko koesterde, moet hij zich bewust zijn geweest van het belang van een regulier verblijf in België ten einde zijn veiligheid te garanderen. Niettegenstaande verzoeker aangaf pas “eind 2013, of 2014” van de bedreigingen te hebben gehoord (stuk 5, gehoorverslag, p. 8), wachtte hij nog één à twee jaar nadat hij zich van het gevaar bewust was vooraleer een asielaanvraag in te dienen en dit dan nog pas nadat er reeds een eerste repatriëringspoging was geweest. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Met de algemene bewering dat hij wel degelijk gevaar loopt in Marokko, onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, opgepakt en gefolterd zal worden en geen recht hebben op een rechtvaardig proces en vreest te worden opgesloten door de Marokkaanse autoriteiten zonder dat hij zich zal kunnen verdedigen doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van algemene beweringen, doch dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF